

Dit boek is van:

_____

Gekregen van: _____

_____

_____

Datum: _____

Deel 1: Freek en Gerdien

Deel 2: Freek en Gerdien – gaan mee op jacht

Deel 3: Freek en Gerdien – een hond kan meer dan blaffen

Deel 4: Freek en Gerdien – aan de slag voor het goede doel

Deel 5: Freek en Gerdien – en de inbrekers

Jannie Koetsier-Schokker

Freek en Gerdien en de inbrekers

© B.V. Uitgeverij De Banier, 2013

Omslag- en binnenillustraties: Adri Burghout

Omslagontwerp en vormgeving: Albert Bloemert

ISBN 978 90 336 08698

NUR 282

www.debanier.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

FREEK & GERDIEN

en de inbrekers

Deel 5

JANNIE KOETSIER-SCHOKKER

 de Banier
uitgeverij

Lijst met personages

Freek van Naarden	hoofdpersoon
Frederik van Naarden	vader van Freek
Wilma van Naarden	moeder van Freek
Anne van Naarden	broertje van Freek
Linda en Milly	pony's van Freek
Gerdien van Dieren	hoofdpersoon
Bert van Dieren	vader van Gerdien
Riet van Dieren	moeder van Gerdien
Moonlight en Daimont	paarden van Gerdien
Dando en Donar	herdershonden
Wolf en Storm	jonge herdershondjes

Inhoud

1. Donar en Dando
2. Alarm?
3. De grote Deense dog
4. Een vos?
5. Inbrekers op de boerderij?
6. Voetstappen in de sneeuw en een opengebroken raam
7. Waar zijn mijn jas en mijn tas?
8. De buurman vertelt
9. Dat is gevaarlijk
10. Hoe kan dat nou?
11. Wat is Witje klein
12. Dit is erg

1. Donar en Dando

Het is woensdagmiddag.

'Moonlight!' roept Gerdien terwijl ze met Freek de paardenstal inloopt.

Moonlight, die Gerdiens stem herkent, begint te hinniken, maar Daimont ook.

Gerdien opent de deur van de stal en zegt tegen Moonlight: 'Geef mij eens een kus?'

Moonlight geeft Gerdien heel voorzichtig een kus op de neus.

'Wat ben je toch braaf. We gaan jullie stallen schoonmaken en dan mogen jullie even in de grote stal lopen. Freek, sluit jij de grote deuren even goed af zodat ze niet naar buiten lopen.'

Freek loopt naar de grote deuren.

Opeens begint Daimont te hinniken.

'Ja, jij krijgt ook aandacht van mij, hoor. Wees maar niet zo jaloers', zegt Gerdien die nu de deur van de stal van Daimont opent. Daimont geeft geen kus, daarom geeft Gerdien het paard een kus.

'Jij bent ook braaf, hoor. Je krijgt ook een schone stal. Freek, weet je wat we gaan doen? Als de stallen schoon zijn, gaan we van kartonnen dozen een huisje voor ons zelf en de honden maken.'

'Ja, dat is gaaf, maar hoe wil je dat gaan doen?'

'We gebruiken van die grote dozen die in de schuur liggen.'

'Maar dat blijft toch niet staan op de grond?' vraagt Freek.

'Nee, maar dat huisje bouwen we op de bolderkar. Die is groot genoeg.'

'Oké, laten we dan maar vlug de stallen gaan uitmesten.'

Gerdien pakt Daimont bij haar halster en leidt haar de stal uit.

'Kom maar, dan mag je nu even vrij rondlopen. Niet te dicht bij de stieren komen, hoor. Dan worden ze wild en jullie worden dan ook heel wild.' Ze loopt met Daimont helemaal achter in de grote stal waar de hooiwagen staat. Ver bij de stieren vandaan.

'Freek, wil jij Daimont vast hooi geven?'

'Oké.' Freek loopt naar de plaats waar het hooi ligt en waar de paarden niet bij kunnen komen. Dan loopt Gerdien naar de stal van Moonlight.

'Jij mag er ook uit en je krijgt ook een beetje hooi.'

Gerdien loopt met Moonlight naar Freek, die Daimont hooi geeft.

'Freek, hier heb je nog een lekkerbek die een hapje hooi ook lekker vindt. Ik ga vast de stal van Moonlight

uitmesten. Wil jij de stal van Daimont doen?’

‘Ja, natuurlijk. Ze smullen allebei van het hooi’, zegt Freek die met een grote schep aan komt lopen.

Ijverig gaan ze aan de slag. Na een uurtje zijn de stallen uitgemest en ligt er schoon stro in. Dan gaat de grote staldeur open en komt vader binnen.

‘Pap, doe vlug de deuren dicht want de paarden lopen los.’

Vader sluit meteen de deuren en loopt naar de paardenstallen.

‘Wat zien de stallen er weer netjes en schoon uit. Jullie hebben het allemaal keurig in de kruiwagen gedaan. Zal ik die maar meenemen naar de mestvaalt?’

‘Graag, pap. Freek en ik willen van het karton dat in de schuur staat een huisje voor de honden en voor ons maken.’

‘Wil je dat op de grond gaan maken?’

‘Nee, op de bolderkar.’

‘Dat is een goed idee, dat is een stevige ondergrond’, zegt vader. Hij pakt de kruiwagen op en loopt er mee naar de deuren.

Gerdien doet de deuren voor haar vader open en sluit ze meteen weer, terwijl Freek de paarden in de gaten houdt. De paarden lopen naar Gerdien toe.

‘Jullie zijn braaf, hoor.’ Ze geeft ze een suikerklontje.

‘Kom maar, dan mogen jullie in de schone stal.’ De paarden lopen met Gerdien mee.

‘Nee. Moonlight, jij loopt de verkeerde stal in. Jij hoort in deze stal.’ Gerdien pakt haar paard bij de halster en loopt dan de stal van Moonlight in.

‘Je krijgt nog een suikerklontje omdat je zo lief bent geweest.’ Gerdien pakt een suikerklontje uit de zak van haar rok. Ondertussen loopt Daimont haar eigen stal al binnen.

‘Goed zo, krijg ik nog een kus van je?’

Daimont geeft Gerdien een kus.

‘Jij hebt er ook een verdiend.’ Meteen legt Gerdien een suikerklontje op haar hand, die ze helemaal uitgestrekt houdt.

‘Ja, dat vinden jullie lekker hè?’

‘Gerdien, mag ik ze ook wat geven?’

‘Ja hoor.’ Ze geeft Freek de suikerklontjes en Freek laat de paarden van zijn hand eten.

De suikerklontjes zijn in een mum van tijd verdwenen.

‘Ja, jullie kennen mij ook heel goed’, zegt Freek terwijl hij zijn hand aan zijn broek afveegt. ‘Maar nu gaan we bouwen aan ons huisje, Gerdien.’

‘Dat is goed, maar ik moet eerst de deuren van de paardenstal goed sluiten.’ Gerdien schuift de sloten ervoor en kijkt of haar paarden er niet uit kunnen.

‘Nee, dit vinden jullie niet zo leuk in de kleine paardenstal. Jullie waren liever in de grote stal gebleven. De volgende keer als we jullie stallen weer schoonmaken, mogen jullie weer vrij rondlopen.’

Dan loopt ze naar Freek, die de grote deuren al heeft geopend.

‘Als jij de dozen pakt, haal ik vast de bolderkar’, zegt Gerdien.

‘Oké, maar je komt mij zo wel helpen.’

‘Natuurlijk’, zegt Gerdien terwijl ze naar de achterkant van de schuur loopt, waar de bolderkar staat. Wanneer ze met de kar aan komt lopen heeft Freek al een paar dozen klaargezet. Vlug loopt ze nu ook naar de schuur waar Freek is.

‘Hebben we al die dozen nodig, Gerdien?’

‘Dat weet ik niet. We moeten de dozen uit elkaar halen en aan elkaar vastmaken. Daarna plakken we ze vast met het hele brede plakband dat mijn vader ook altijd gebruikt. Ik zal het zo wel even halen en dan neem ik ook gelijk een schaar mee.’

‘Dat is goed, ik haal vast de dozen uit elkaar’, zegt Freek.

‘Oké.’ Gerdien draait zich om en loopt naar de kleine schuur, waar het gereedschap en het plakband hangen.

Ondertussen heeft Freek de dozen al uit elkaar gehaald.

Dan ziet hij Gerdien naar zich toe komen en hij roept:

‘Gerdien, wat zijn dit een prachtige grote dozen.’

‘Ja, gaaf hè?’ Gerdien pakt ook zo’n doos.

‘Weet je al hoe je het wil maken?’ vraagt Freek.

‘Ja, maar eerst pakken we die grote plank die in de schuur ligt. Die leggen we over de bolderkar.’

‘Ja, dat is een goed idee van je, Gerdien.’

‘Dat dacht ik ook’, lacht ze.

Even later komen ze met de grote plank naar buiten sjouwen en leggen die op de bolderkar neer.

‘Gelukkig zit er een rem op. Anders was hij gaan rijden’, zegt Gerdien.

‘Freek wil jij op de plank gaan staan? Dan geef ik jou een stuk van het karton. Pak maar aan en goed vasthouden, hoor.’

Freek pakt het grote karton en Gerdien geeft hem nog zo’n stuk. ‘Wil je die twee lange stukken tegen elkaar aanhouden, dan probeer ik die twee stukken met plakband aan elkaar vast te maken.’

Freek doet z’n best. Na een hele poos staat het huisje op de bolderkar.

‘Freek, we moeten er ook een raam in maken. Een voor de honden en een voor ons.’

‘Oké, heb je een stanleymes?’

'Ja, dat ligt ook in de kleine schuur, ik haal het direct.'

Gerdien holt naar de schuur.

De honden liggen voor de deur.

'Ha, Dando en Donar, gaan jullie zo mee naar jullie nieuwe hok?'

De honden lopen met haar de kleine schuur in, waar Gerdien het stanleymes pakt.

'Kom maar mee.'

Gerdien rent naar het kartonnen huisje en de honden lopen rustig achter haar aan.

'Jullie zijn ook al zo oud, hè? Jullie zijn al veertien jaar geweest en dan kun je niet meer zo hard lopen', lacht ze.

Gerdien slaat haar armen om de honden heen. Wat houdt ze toch veel van ze. Maar daar komen ook de jonge herdershonden over het erf aangerend.

'Zo, zijn jullie jaloers? Eerst mogen Dando en Donar in hun nieuwe huisje en daarna jullie.' Gerdien duwt Storm van zich af.

'Ik heb nu geen tijd om te spelen, we moeten de ramen er nog in maken.'

Dan gaan de twee jonge honden met de oude honden spelen.

'Zal ik eerst boven in ons huis een raam maken?'

'Dat is goed, Freek.'

Freek snijdt een groot stuk karton weg. 'Gerdien, is dit groot genoeg?'

'Nog een klein stukje groter maken aan de zijkant. De hoogte is goed.'

'Is het zo beter?'

'Ja, zal ik dan nu het raam voor de honden maken op het lage stuk?'

'Ik kom eraan.' Freek geeft Gerdien het stanleymes en Gerdien begint in het karton te snijden.

'Vind jij het zo breed genoeg?'

'Ja, want als je het raam breder maakt, dan zit je bijna aan de zijkant van de doos.'

Gerdien, die op haar hurken zit, gaat overeind staan.

'Vind je ons huisje niet leuk geworden, Freek?'

'Het is heel gaaf geworden.'

Moeder, die vanuit het keukenraam het hele erf over kan kijken, heeft genoten van de kinderen. Dan komt ze naar buiten lopen met een dienblad en het fototoestel.

'Zo, jullie hebben hard gewerkt. Ik heb drinken en een koek voor zulke harde werkers. Wat is het huisje leuk geworden. Kunnen Donar en Dando er samen in?'

'Dat denk ik wel, mama, maar er kan maar één hond tegelijk uit het raam kijken. Donar, kom jij eerst maar.'

Gerdien loopt naar de hond toe. 'Kom maar in dit

huisje.’ Gerdien geeft de hond een duwtje en daar zit Donar voor het raam.

‘Moet je hem eigenwijs zien kijken’, lacht moeder.

‘Als jullie er ook ingaan, dan maak ik een foto.’ Ze zet het theeblad even op de grond neer en ze maakt een foto.

‘Mogen wij de foto zien, mam?’ Gerdien en Freek krui-
pen uit hun huisje en gaan bij moeder staan.

‘O, wat is hij mooi geworden’, zeggen Freek en Gerdien.

‘Hebben jullie nog karton over?’ vraagt moeder.

‘Ja, nog heel veel’, antwoordt Gerdien.

‘Vinden jullie het ook leuk om voor Storm en Wolf een huisje te maken?’

‘Mam, dat is een goed idee! We hebben ook nog de skelterkar. Ja, Freek dat gaan we doen.’

‘Oké, maar ik drink eerst de limonade en dan eet ik die heerlijke koek op.’

‘Daar heb je gelijk in, Freek, dat zou ik ook doen’, antwoordt moeder.

Freek en Gerdien kijken naar hun huisje terwijl ze hun koek opeten. Wat is het mooi geworden!

Vader komt er ook bij staan. ‘Dat hebben jullie knap gedaan en het zit nog stevig ook.’ Vader voelt aan het karton.

‘Pap, nu gaan we voor Storm en Wolf ook een huisje maken op de aanhanger van de skelter.’

‘Dat is een leuk idee. Wie heeft dat bedacht?’

‘Mama, goed hè?’

‘Jazeker, je hebt maar een knappe moeder.’

‘U bent ook knap, hoor papa.’

‘Gelukkig’, zegt vader met een glimlach en hij loopt naar de stal waar de koeien staan.

‘Freek, we gaan weer aan de slag. Weet je nog van de vorige keer toen we iets voor het goede doel op school gemaakt hebben?’

‘Of ik dat nog weet. Wat was Sandor blij dat hij zo veel geld mocht meenemen naar Roemenië. Wanneer mogen wij een keer mee?’¹

‘Freek, jullie mogen een keer in de grote vakantie mee, maar ik kan nog niet zeggen of het volgend jaar wordt. Jullie krijgen nu herfstvakantie en dat is een beetje te kort.

Maar ik vergeet het niet. Gerdien wil ook zo graag een keer mee. Maar nu moet ik weer naar binnen.’

Moeder loopt over het grote erf de woonkeuken binnen.

‘Gerdien, weet je al hoe het huisje moet worden?’

1 Zie Freek en Gerdien aan de slag voor het goede doel (deel 4).

'Nee, ik zit erover na te denken.'

'Als we die voet van de parasol met de stok in de aanhanger zetten dan kunnen we er een schuin dak van maken.'

'Freek, dat is een leuk idee. Kom, we gaan weer naar de schuur om dozen te halen. Donar zit nog steeds in het huisje. Maar nu mag Dando erin.'

Gerdien loopt naar Donar en ze zegt: 'Kom Donar, nu mag Dando erin.'

Gehoorzaam loopt Donar het huisje uit.

'Dando, kom maar.' Gerdien loopt naar de hond toe, maar Wolf en Storm lopen mee.

'Nee, dat kan nog niet, voor jullie maken we ook een huisje.'

Dando loopt het huisje in, maar even later is de hond er alweer uit.

'Jij vindt het niet leuk? Nou, dan mag Donar er weer in. Kom maar, Donar.'

De hond loopt naar Gerdien die bij het huisje staat en loopt naar binnen. Hij gaat weer voor het raam zitten.

'Gerdien, haal jij de skelter met de aanhangwagen op? Dan haal ik de dozen wel.' Freek loopt al weer naar de schuur en Gerdien haalt de skelter op die ook achter de schuur staat. Even later zijn Freek en Gerdien weer bezig met het karton.

'Gerdien, als we de dozen niet helemaal uit elkaar halen, liggen de honden lekker warm. Dan zijn de zij-kanten en de achterkanten gesloten. Nog een grote doos eroverheen, dan hebben ze ook nog een dak boven hun kopjes.'

'Ja, dat doen we.'

Na een poos zijn ze klaar en roepen ze de honden.

'Wolf en Storm, kom maar. Jullie huisje is klaar.'

De jonge honden komen aangerend. Gerdien die al bij de kar staat, zegt: 'Hier.'

Wolf en Storm lopen naar Gerdien toe.

'Erin', zegt Gerdien.

De honden kruipen in de dozen en gaan lekker liggen op de oude deken die de kinderen erin hebben gelegd. Ze steken hun kopjes naar buiten. Moeder, die alles heeft gezien, komt weer met het fototoestel aanlopen en maakt een foto. Ook vader komt kijken.

'Sjonge jonge, moet je de honden eens lekker op die deken zien liggen.'

'Ja, schitterend', zegt moeder.

Freek en Gerdien genieten van de honden en hun mooie huisje. Opeens zegt Gerdien: 'Mam, kijkt u eens naar Donar?'

De hond is uit het kartonnen huisje gelopen en hij loopt naar Gerdien toe.

‘Wat zie je, Gerdien?’ vraagt moeder.

‘Ik zie dat hij een plek aan de zijkant van zijn rug heeft.’

‘O, dat was mij nog niet opgevallen.’

Moeder bekijkt de plek en zegt: ‘Ik ga de dierenarts even bellen.’ Meteen loopt ze naar binnen.